

Jeden deň

Úplne náhodne 14.2.2009

Ján rozlepil svoje unavené oči. Rukou siahol pod svoju posteľ z dubového dreva. Nahmatal hrozbu každého rána a po pamäti zastavil spievajúceho Jaroslava Nohavicu. Oči sa zlepili.

Keď sa toto zopakovalo, nasunul si svoje biele mäkučké papuče a nechotne sa presúval do kuchyne.

Ján mal veľkú chuť na omeletu. Ján si dal jogurt.

Dal by si k jogurtu aj cereálie, no prehral boj s lenivosťou.

Uvaril by si čaj, ale vtom si spomenul, prečo vlastne vyliezol spopod paplóna.

„Musím ísť do práce,“ povedal si. Sám seba pristihol ako nestíha. Na sekundu sa zamyslel, prečo to tak je. No vtedy už štartoval nový model svojho Audi. Otázka nebola zodpovedaná, ba sa na ňu zabudlo.

Jánovo auto automaticky zaparkovalo. Odetý v obleku a fialovej kravate vstúpil do recepcie súkromnej firmy, v ktorej bol sám len zamestnanec.

„Krásne ráno, Janko, čakajú ťa v 4-ke!“ povedala slečna Eva na recepcii. Hodila na Jána úprimný úsmev. Len z očí jej bolo vidieť, že by si s Jánom pozície rada vymenila. Potom sa jej pohľad uprel cez sklo na parkovisko, na to auto a bolo počuť len: „Ach...“

„Dobré,“ odpovedal polospiaci Ján a bežal do zasadacej miestnosti číslo 4.

Samozrejme, že na Jána sa nečakalo. Šéf Jozef sa na neho škaredo pozrel a život išiel ďalej.

Ján si odsedel v klimatizovanom priestore viac ako pol dňa. Ján nesmel nič povedať, keď sa ho pýtali na názor. Ján vedel, že má iný postoj ako oni. Ján nechcel problémy.

Niekedy o 15:30 sa Ján mohol ísť naobedovať. Ján by veľmi rád jedol doma pripravené jedlo. Ján išiel do fastfoodu.

„Ako vždy?“ spýtala sa predavačka Zuzka tak milo ako najviac vedela. Zuzka mala malý plat. Zuzka mala šťastnú rodinu.

Ján pijúc siedmu kávu z automatu prikývol. Chcel sa občas zamyslieť na životom. A potom zistil, že by to nemalo význam. Často si myslel, že ľudia, ktorými sa obklopuje, majú v tele miechu prichytenú v hlave na háčiku. Že sa im tam nenachádza mozog. Často si to myslel aj sám o sebe.

Počas jedenia svojho každodenne najhoršieho obeda Ján čítal knihu. Vtedy nemusel rozmýšľať. Rád sa ponáral do sveta iných.

Po výživnom obede nasadol do svojho čierneho tátoša a cválal domov.

Sako úhľadne zavesil na vešiak. Nohavice poskladal. Kravatu odložil na policu.

Zostal v trenkách a otvoril si pivo. Zapol televízor. Vyložil si nohy na stôl. Potom ďalšie. Ján nebol smutný človek. Nepoznal iný život, ako sám žil. A potom si dal ešte pár ďalších fliaš.

Janovi zazvonil zvonček. Nadskočil. Zľakol sa, že ho volajú do práce.

Lieh sa stal medzičasom jeho druhým krvným obehom.

Mierne podgurážený podišiel k dverám.

„Teba som tu teda nečakal,“ prvýkrát sa dnes Ján usmial. Ale iba jedným kútikom úst. Keby Jána nepoznáš, mohlo by ti to prísť sexi.

„Boli sme dohodnutí,“ povedala nahnevaná Mária, jeho jediná priateľka „prečo si neprišiel tam, kde sme sa mali stretnúť?“

Hodilo ho mierne doprava. Ján Máriu nepočúval. Pozerala sa na ňu. Vnímal ju. Ale nepočúval. Chytil ju za ruku. Potiahol ju dnu. Zavrel dvere. Zapálil vonné sviečky. Zapol presladenú hudbu.

Mária zrazu nebola nahnevaná.
A potom ju znásilnil.
O 23:34 odišla šťastná domov.

Predtým než Ján stihol zaspáť, nastavil si budík.

Úplne náhodne 21.5.2013

Ján rozlepil svoje i po spánku unavené oči. Rukou siahol pod svoju posteľ z dubového dreva. Nahmatal hrozbu každého rána a po pamäti zastavil spievajúcu Nohavicovu znelku. Oči sa zlepili. Keď sa toto zopakovalo, Ján si nasunul svoje zadubené mäkučké papuče a neochotne sa presúval do kuchyne.

Ján mal veľkú chuť na párky s horčicou. Ján si dal jogurt.

Dal by si k jogurtu aj cereálie, no dovolil dnes lenivosti zvíťaziť.

Uvaril by si čaj, ale vtom si spomenul, prečo vlastne vyliezol spod paplóna.

„Práca,“ povedal si. Sám seba pristihol, ako znovu nestíha. Na sekundu sa zamyslel, prečo to tak je.

No vtedy už štartoval najnovší model BMW.

Jánovo auto automaticky trafilo ku firme. Samozrejme, Ján nemusel rozmýšľať ani pri parkovaní.

Odetý v obleku a červenej kravate vstúpil do predsiene obrovskej firmy, v ktorej bol sám významný zamestnanec. Ján často počúval, nehovoril názory. Kariérne rástol. Mal vyhliadky na riadiace posty.

„Krásne ráno, Janko, v 12-ke máš zasadnutie,“ povedala slečna Eva na recepcii. Hodila na Jána úprimný úsmev. Iba ten, kto ju pozná, vie, mu že závidí. Eva - ktorá žila pokojný život, odsedela si 8 hodín v práci a potom mala čas na jej hobby a rodinu - by chcela život, ako má Ján.

Potom sa jej pohľad uprel cez sklo na parkovisko, na to jeho nové auto.

Polospiaci Ján sa neunúval odpovedať a bežal do zasadacej miestnosti číslo 12.

Držiac v pravej ruke kávu a v ľavej materiál na diskusiu, vošiel do miestnosti. Mal prejav. Nehovoril, čo si myslí. Mal to na papieri. Šéf Jozef mu večer napísal mail.

Šéf Jozef pred všetkými pochválil Jána za jeho vypracovanie prednesenej úlohy. A keď ho pochválil šéf, chválil ho každý. Ján sa zapýril. Jeho ego sa vyštveralo na pomyselnom rebríku vyššie, než jeho Vlastný názor.

Odsedel si v klimatizovanom priestore viac, ako pol dňa.

Niekedy o 18:30 sa Ján mohol ísť naobedovať. Ján by veľmi rád jedol doma pripravené jedlo. Ján išiel do fastfoodu.

„Ako vždy?“ spýtala sa predavačka Zuzka tak milo ako najviac vedela. Zuzka mala malý plat. Zuzka mala šťastnú rodinu.

Ján prikývol. Otvoril si knihu a konečne nachvíľu žil.

„Ako sa máš?“ pýtala sa predavačka Zuzka s úprimným záujmom. Predavačka Zuzka sa zaujímala o životy svojich zákazníkov. O Jána mala strach už dlhšiu dobu.

Počas jedenia Ján prestal čítať knihu. Zaskočila ho otázka. Už dlho sa ho nikto nič tak osobné neopýtal.

„Ehm. Výborne,“ dojedol a išiel si zapáliť cigaretu.

Auto ho rýchlo zaviezlo domov.

Rozmýšľal, že by si mohol kúpiť psa. Trvalo to asi sekundu. Dospel k záveru. Mimo psa, najlepšieho priateľa človeka je kniha. Vo vnútri by bola veľká tma na čítanie.

Oblečenie si vyzliekol a pripravil na ďalší deň. Aby to mal rýchlejšie, keď ráno bude meškať.

Zostal v trenkách a nalial si rum. Zapol televízor. Vyložil si nohy na stôl. Potom sa už neotáľal

v nalievaní a pil z fľaše. Ján by si najradšej vymenil život s predavačkou Zuzkou alebo sekretárkou Evou. Ján bol smutný. Ján sa cítil prázdny.

Ján si dal chleba.

Zazvonil zvonček.

Cestu k dverám si predĺžil o pár pádov a nárazov do skriniek. Otvoril dvere.

Mária, jeho jediná priateľka, ktorej nevadilo, že Ján, jej jediný priateľ, ťažko zvláda večery. A ešte ťažšie dni. Mária zdieľala jeho názor, že realita je len klam spôsobený nedostatkom alkoholu.

Mária vošla dnu. Nechala odtlačok rúžu na fľaši liehoviny.

Ján mal rád Máriu.

A Mária nemala rada televízor. Tak ho vypla.

O 23:34 odišla spokojná domov.

Predtým než Ján stihol zaspáť, nastavil si budík.

Úplne náhodne 3.1.2017

Ján nebol kamarát so svojou hlavou. Ráno ho bolela akoby mu to robila naschvál. Do toho ešte ten debil spieval: Až to se mnu definitivně sekne, to bude pěkně. Rukou siahol pod svoju posteľ z dubového dreva. Bol rád, že nahmatal telefón. Lebo Jaromíra by zabil.

Ján sa nechotne presúval do kuchyne. Kdesi čítal, že na prázdny žalúdok má vypiť vodu. A tak si dal. Dokonca destilovanú.

Ján nemal chuť jesť. Ján si dal jogurt.

„Práca volá,“ povzdychol si. Sám seba pochválil, že dnes príde načas.

Vtedy už štartoval najnovší model Porsche.

Jánovo auto automaticky trafilo pri firmu. Samozrejme, Ján nemusel rozmýšľať ani pri parkovaní. Ján odetý v obleku a modrej kravate vstúpil do predsieň obrovskej firmy, v ktorej bol oddnes spolumahiteľ. Ján hovoril názory. Nie svoje. Ján kariérne rástol.

„Dobrý deň a gratulujem vám,“ povedala slečna Anna na recepcii. Slečnu Eva si našla lepšiu prácu.

Ján bol smutný, keď to prvý krát počul. Myslel si, že slečna Eva tu je spokojná. Vždy bola k nemu milá a usmiata. Ján poďakoval. Patrilo sa to.

Ján držiac v rukách kávy, jednu pre seba a druhú pre šéfa Jozefa, vošiel do miestnosti. Sadol si prvý krát do najvyššie položenej kancelárie vo firme. Mal výhľad na celé mesto. Šéf Jozef bol hneď vedľa neho. Ján mu musel stále vykať. Ján nevedel prečo.

Sedením pri notebooku strávil Ján v ten deň do 21:30.

Potom sa Ján stihol vo fastfoode naobedovať.

Predavačka Zuzka, sa už nezaujímala o Jána. Ako ho videla vo dverách, robila hamburger.

Ján nečítal knihu. Bol unavený. Ján robil každý deň na svojej budúcnosti. Ján zabudol žiť v prítomnosti. Ján mal veľký dom a v ňom malú rodinu. Sám seba.

Ján mal rád Máriu, jeho jediná priateľku.

Rozhodol sa ju požiadať o ruku.

Vedel, že ho už čaká.

Mária, jeho jediná priateľka, má kľúče od jeho vily.

Ján nasadol do auta.

Janov auto pilot nepočítal so zápchou na križovatke.

Ján mal autonehodu.

Ján zomrel.

Predtým než Ján zomrel, nastavil si budík.

KAROLÍNA KIRIPOLSKÁ, 16 ROKOV

Gymnázium Janka Jesenského

Radlinského 665/2

95701 Bánovce nad Bebravou